



Haluan puhua tänään inhimillisyydestä, joka koskettaa jokaista, myös itseäni. Heti aluksi muistutan, *ettei Jumala ole paha, vaikka minä olisin. Ei Jumala ole epäonnistunut, vaikka minä olisin - ja ei Jumala ole heikko, vaikka minä olen heikko.* (Miik.7:8) – Tämä siksi, että ymmärtäisimme nostaa katseemme oikeaan suuntaan - siihen joka tahtoo hyvää, eikä siihen, joka ei aina onnistu siinä.

On myös ymmärrettävä lapseutemme asema Jumalan edessä, - eli juuri se, että meillä, Häneen uskovilla on usein kasvu vielä kesken. Tämä maailma - ja usein itse kristitytkin vaativat täydellisyyttä, käsittämättä, että olemme vasta kasvamassa sitä kohti. *Kurottaudumme, saavuttaaksemme sitä,* (Fil.3:13) mutta pienen lapsen tavoin kompastelemme ja joudumme opettelemaan monia asioita - niin kauan, kunnes osaamme vaeltaa niissä oikein.

"Vahva ruoka taas on aikuisia varten, niitä, joiden **aistit ovat tottumuksesta harjaantuneet erottamaan hyvän pahasta.** Jättäkäämme siis Kristuksen opin alkeet ja **pyrkikäämme uskossa aikuisiksi,** ryhtymättä uudestaan laskemaan perustusta, joka on parannus kuolleista töistä, usko Jumalaan, opit kasteista ja käten päälle panemisesta, kuolleiden ylösnousemisesta ja ikuisesta tuomiosta. Niin teemmekin, jos Jumala suo." Hepr.5:14-6:5[*JKR]

Tiedän isänä, ettei lapselta tarvitse vaatia kovinkaan paljon. Hän kyllä itsekin ymmärtää rajallisuuttaan ja lapseutensa asemaa. Luonnollinen kasvu hyvässä ympäristössä tuottaa kyllä ajallaan tulosta - ja onkin ilo seurata, miten pieni lapsi edistyy, vaikkakin pienin askelin. Kymmenessä vuodessa on tapahtunut suuri kehitys ja uskon, että kasvu jatkuu edelleen. Isä armahtaa ja antaa aikaa asioiden opetteluun ja sisäistämiseen. Hyvä isä saattaa myös lapsensa käsittämään syitä ja tarkoituksia, miksi on sääntöjä ja rajoja. Hyvä isä antaa myös aikaa kasvulle ja tukee siinä kaikin tavoin. – Näen, kuinka taivaallinen Isämmekin toimii hyvin samalla tavalla. Hänellä on ollut aina aikaa opettaa lapsensa tahdollensa kuuliaisiksi. Jospa osaisimme uskoa ja luottaa enemmän Jumalaan myös toinen toistemme kohdalla - antaen jokaiselle aikaa kasvaa Jumalan suunnitelmissa.

Lapsi on isän lapsi, epäonnistumisistaan huolimatta. Vielä enemmän Jumalan edessä, saamme kokea pysyvää liittoa, kirjoittihan *Psalmisti* lohdullisia sanoja tähän liittyen:

"Herra, kuule, kun huudan Sinua avuksi, armahda minua ja vastaa minulle. Sydämeni vetoaa omaan sanaasi: *'Etsikää Minun kasvojani.'* Herra, minä etsin Sinun kasvojasi. Älä kätke minulta kasvojasi, älä työnnä vihassa pois palvelijaasi. Sinä olet minun apuni, älä minua jätä, älä minua hylkää, Sinä pelastukseni Jumala. Vaikka isäni ja äitini minut hylkäisivät, Herra pitää minusta huolen. Herra, neuvo minulle tiesi ja johdata minua oikeaa polkua päästäkseni vihamiehistäni. Älä jätä minua alttiiksi ahdistajieni vimhalle. Väärät todistajat nousevat minua vastaan ja puhkuvat väkivaltaa. Mutta minä totisesti uskon näkeväni Herran hyvyyttä elävien maassa. **Turvaa Herraan! Ole luja, ja olkoon sydämesi vakaa.** Turvaa Herraan!" Ps.27:7-14[*JKR]

